

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARRIE, JAMES MATTHEW

Peter Pan / J.M. Barrie ; il. de Claudia Venturini.

- București : RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-539-5

I. Venturini, Claudia (il.)

821.111

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

J.M. Barrie

Peter Pan

Copyright © Miles Kelly Publishing Ltd. 2016

Această ediție a cărții *Peter Pan*, de J.M. Barrie, a fost publicată în înțelegere cu Great Ormond Street Hospital Children's Charity

Copyright text pagina 320 © 2016 Great Ormond Street Hospital Children's Charity

Toate drepturile rezervate

Peter Pan

Copyright © RAO Distribuție, 2020

pentru versiunea în limba română

Traducerea din limba engleză:

Daniela Sorea & Miruna Moraru

2021

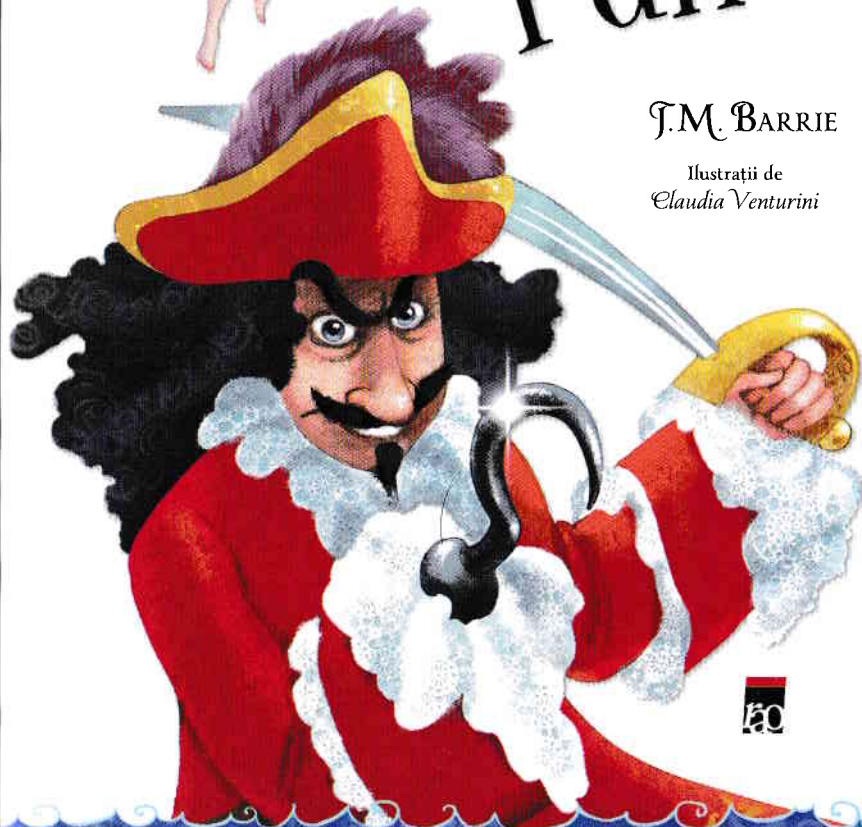
ISBN 978-606-006-539-5

Peter Pan

J.M. BARRIE

Ilustrații de
Claudia Venturini

LIBRI | We know Cuprins

- 1 · Apare Peter Pan 6
- 2 · Umbra 24
- 3 · Să pornim la drum! 42
- 4 · Zborul 69
- 5 · Insula devenită realitate 88
- 6 · Căsuța lui Wendy 110
- 7 · Locuința subpământeană 127
- 8 · Laguna Sirenelor 141
- 9 · Pasărea Niciunde 167

- 10 · Căminul fericit 175
  - 11 · Povestea lui Wendy 189
  - 12 · Copiii sunt prinși 205
  - 13 · Credeți în zâne? 216
  - 14 · Corabia piraților 234
  - 15 · „Ori eu, ori Gheară de astă dată” 249
  - 16 · Întoarcerea acasă 270
  - 17 · Când Wendy a crescut mare 288
- Dincolo de poveste 310

Apare Peter Pan

TOȚI COPIII cresc mari, în afară de unul. Ei află foarte devreme că vor crește mari, așa cum s-a întâmplat și cu Wendy. Avea numai doi ani când, jucându-se într-o zi în grădină, mai rupse o floare și fugi să i-o dea mamei. Cred că avea o mutrișoară foarte încântătoare, deoarece doamna Darling își duse mâna la inimă și exclamă: „Of, de ce nu poți să rămâi mereu așa mică?” Mai multe nu prea vorbiră ele pe tema asta, dar de atunci Wendy știu că trebuie să crească mare. Toți știu după ce împlinesc doi ani. Vârsta de doi ani înseamnă începutul sfârșitului.

Bineînțeles, locuiau la numărul 14, și până să vină Wendy pe lume, mama ei fusese persoana cea mai importantă. Era o doamnă drăguță, cu o imaginație romantică și o guriță dulce, cu un zâmbet poznaș. Imaginația ei romantică semăna cu acele cutiuțe din misteriosul Orient, astfel băgate una în alta, încât oricâte ai deschide, descoperi mereu încă una; iar gurița ei cu surâs poznaș ținea un sărut pe care Wendy nu-l putea culege, deși se afla acolo, în colțul drept, și nu aveai cum să nu-l vezi.

Iată cum i-a cucerit inima domnul Darling: odată deveniți domni, toți băieții care o cunoșteau de când era mică descoperiră în același timp că sunt

îndrăgostiți de ea și dădura fuga până la ea acasă să-i ceară mâna, toți în afară de domnul Darling, care luă trăsura și ajunse înaintea celorlalți, și se alese cu un „da”. Doamna Darling îi dăruie totul, în afară de ultima cutiuță și de sărutul din colțul gurii. De cutiuță nu află domnul Darling niciodată, iar la sărut renunță cu timpul. Wendy credea că doar Napoleon ar fi putut obține acel sărut – mi-l și închipui încercând să-l ia, apoi luând-o la fugă, mistuit de pasiune și trântind ușa în urma lui.

Domnul Darling i se tot lăuda lui Wendy că nu este doar iubit, ci și respectat de mămica ei. Era unul dintre acei tipi profunzi, care știu o groază de lucruri despre investiții și despre acțiuni. De fapt, nimeni nu știe ceva clar despre astfel de lucruri, dar el părea să aibă idee și-l auzai mereu spunând cum fondurile de investiții sunt în creștere, iar acțiunile sunt în scădere, într-un fel care ar fi inspirat respect oricărei femei.

După o nuntă cum scrie la carte, doamna Darling ținu la început socotelile casei, făcând asta cu entuziasm, de parcă ar fi fost un joc, și nu uita să treacă în caiet nici măcar o căpățână de varză; cu timpul însă începu să nu mai consemneze conopidele, în locul lor apărând copilași fără vreun chip anume.

În loc să socotească, ea desena copilași. Încearca să vadă cum ar ieși.

Prima a fost Wendy, urmată de John, apoi de Michael.

La vreo săptămână sau două după ce Wendy sosi pe lume, au început să se întrebe dacă aveau să fie în stare să țină o gură în plus. Deși se simțea din cale-afară de mândru de fetița lui, domnul Darling ținea mult să rămână respectabil și ședea întruna pe marginea patului doamnei Darling, ținând-o de mână și făcând calculul cheltuielilor, în timp ce ea îl implora din priviri să-i dea ascultare. Ea ar fi fost dispusă să riște, orice s-ar fi întâmplat, dar lui nu-i stătea în fire acest lucru; lui îi stăteau în fire numai hârtia și creionul și, dacă ea îl zăpăcea cu prea multe sugestii, trebuia să o ia din nou de la capăt.

– Nu mă mai întrerupe, o implora întruna. Am aici o liră și șaptesprezece șilingi, și alți doi șilingi și șase penny la serviciu; pot să renunț la cafeaua de la birou, deci să zicem zece șilingi, rezultă două lire, nouă șilingi și șase penny, cu cei optsprezece șilingi și trei penny ai tăi rezultă trei lire, nouă șilingi și șapte penny, cu cele cinci lire din carnetul meu de cecuri rezultă opt lire, nouă șilingi și șapte penny – cine se tot foiește acolo? – opt lire, nouă șilingi și șapte

penny, punct și ținem șapte – nu mai vorbi, draga mea! – și banul dat omului ăluia care a bătut la ușă – stai cuminte, copilaș – punct și ținem copilașul – vai de mine, ce-ai făcut? – am spus oare nouă lire, nouă șilingi și nouă penny? da, am spus nouă lire, nouă șilingi și nouă penny; ei, întrebarea este: putem trăi un an cu nouă lire, nouă șilingi și nouă penny?

– Sigur că da, George! exclamă ea.

Dar ea îi cam ținea partea lui Wendy, pe când el dorea foarte mult să se impună.

– Gândește-te la oreion, și avertizarea lui suna aproape ca o amenințare.

Și adună mai departe:

– Oreionul o liră, așa am notat aici, dar înclin să cred că o să ajungă la treizeci de șilingi – taci, te rog –, pojarul o liră și cinci penny, rubeola o jumătate de guinee, în total două lire, cincisprezece șilingi și șase penny – nu-mi mai face semn cu degetul – tusea măgărească, să zicem cincisprezece șilingi – și tot așa o ținea, și de fiecare dată totalul era mai mare; într-un final, Wendy a avut câștig de cauză, odată ce oreionul a început să coste, pe hârtie, doar doisprezece șilingi și șase penny, iar pojarul și rubeola costară cât o singură boală.

John avu parte de aceleași discuții, iar Michael se strecură ca prin urechile acului; până la urmă, îi păstrară pe amândoi și nu după multă vreme puteai să-i vezi pe toți trei mergând în șir indian spre grădinița domnișoarei Fulsom, sub oblăduirea dădacei.

Doamna Darling dorea mult ca totul să meargă strună, iar domnul Darling ținea ca la ochii din cap să fie în pas cu vecinii; de aceea, firește, le luaseră copiilor o dădacă. Neavând bani, deoarece micuții cosumau cantități considerabile de lapte, dădacă era o cățelușă Terra Nova, cu un aer pedant, pe nume Nana, care nu avusese stăpân înainte de a fi angajata familiei Darling. Ea însă considerase dintotdeauna copiii importanți, iar cu familia Darling făcuse cunoștință în Grădinile Kensington, unde își petrecea mai tot timpul trăgând cu ochiul la cărucioare; bonele neglijente nu o puteau suferi, căci avea obiceiul să le urmărească până acasă și să le părăscă stăpânelor. Se dovedi a fi o comoară de dădacă. Cu câtă meticulozitate le făcea baie! Și, la orice oră din noapte, se trezea într-o clipă dacă vreunul dintre odoarele sale scotea și cel mai mic scâncet. Își avea, bineînțeles, cușca în camera copiilor. Avea un talent

nemăiîntâlnit de a deosebi o tuse care nu merita atenție de una care trebuia tratată cu comprese pe piept. Nutrea o încredere deplină în leacurile băbești, cum ar fi frunzele de pătlagină, dar mârâia disprețuitor când auzea vorbăria asta goală de ultimă oră despre virusuri și altele asemenea. Puteai învăța buna-cuviință doar privind-o cum își ducea copiii la școală, pășind liniștită pe lângă ei atunci când stăteau la locul lor, dar și împingându-i înapoi în rând dacă o lua cumva razna. În zilele în care John mergea la fotbal, nu uita niciodată să-i ia bluza de trening, iar dacă se anunța vreo ploaie, mergea cu umbrela în bot. La subsolul grădiniței domnișoarei Fulsom se află o sală de așteptare pentru dădace. Dădacele stăteau pe scaune, iar Nana se întindea pe jos, și cam asta era singura deosebire. Ele se prefăceau că nu o bagă în seamă, așa cum faci cu cineva de condiție mai joasă, iar ea le disprețuia clevețele. Nu-i plăceau nici vizitele pe care prietenele doamnei Darling le făceau în camera copiilor, dar dacă totuși veneau, primul lucru era să-i smulgă lui Michael șorțulețul de fiecare zi și să i-l pună imediat pe cel cu șnur albastru, apoi o lua în primire pe Wendy, și la urmă dădea puțin năvală și prin ciuful lui John.

Dădacă mai conștiincioasă nici că putea exista, lucru pe care domnul Darling îl știa, și totuși uneori o întrebare nu-i dădea pace: oare nu era un motiv de bârfă pentru vecini?

Nu putea să uite faptul că, în orașul acela, el era cineva.

Și mai era un motiv pentru care nu se simțea în apele lui față de Nana. Avea uneori sentimentul că ea nu îl admiră.

– Vai, dar eu știu că te admiră nespus, George, îl asigura neîncetat doamna Darling, apoi le atrăgea copiilor atenția să fie și mai drăguți cu tata.

Urmau niște mici baluri încântătoare, la care mai avea voie să stea câteodată cealaltă angajată, Liza. În fusta ei lungă și cu bonețica de servitoare, arăta ca un pitic. Ce veselie nebună era la acele chefuri! Cea mai veselă era doamna Darling, care te zăpăcea în asemenea hal cu piruetele ei amețitoare, încât nu-i mai vedeai decât sărutul din colțul gurii și poate, dacă ai fi dat buzna spre ea, chiar l-ai fi putut căpăta. Nu existase vreodată familie mai fericită și mai la locul ei; asta însă înainte să apară Peter Pan.

Doamna Darling află pentru prima oară de Peter pe când făcea ordine în gândurile copiilor. Orice

mamă bună are obiceiul ca seara târziu, când copiii dorm, să cotrobăie prin gândurile lor și să pună totul în ordine pentru dimineața următoare, așezând la loc toate lucrurile care au luat-o razna în cursul zilei. Dacă un copil ar sta treaz – dar cine poate oare? – și-ar vedea mama trebăluind prin gândurile lui și ar urmări-o cu mare interes. E ca și cum ai face ordine prin sertare. Presupun că și-ar vedea mama în genunchi, zăbovind asupra conținutului, uneori plin de haz, întrebându-se unde oare ai putut culege un lucrușor anume, având și surprize plăcute și mai puțin plăcute, strângând câte ceva la piept de parcă ar fi un pisoi, aruncând altceva cât colo. Dimineața când te trezești, toate răutățile și dorințele urâte cu care te-ai dus la culcare au fost împăturite de zeci de ori și, așa mici-mititele, au fost puse la fund în sertarul cu gânduri; sus, la vedere, bine aerisite, au fost întinse gândurile tale frumoase, gata să le iei în primire.

Nu știi dacă ai văzut vreodată o hartă cu gândurile cuiva. Doctorii desenează uneori alte părți ale omului, și harta persoanei tale poate fi ceva nemaipomenit de interesant, dar încearcă să-i vezi cum se chinuie să deseneze harta cu gândurile unui copil: nu numai că nu apare nimic clar, dar parcă totul se învârtește fără

încetare. Vezi acolo linii în zigzag, care seamănă cu variațiile temperaturii pe un grafic și care sunt, de fapt, drumurile de pe insulă; căci Țara de Nicăieri este, de cele mai multe ori, o insulă, ici-colo cu niște pete de culoare care îți iau ochii, cu recife de coral și cu o corabie iute și ușoară în larg, cu sălbatici și vizuini ascunse, cu pitici care sunt – cei mai mulți – croitori, cu peșteri prin care trece un râu, cu prinți care au câte șase frați mai mari, cu o colibă ce stă să se prăbușească și cu o bătrână smochinită, cu nasul coroiat. Dacă ar fi numai astea, ar fi ușor de făcut o hartă; dar mai există și prima zi de școală, religia, preoții, iazul cel rotund, lucrul de mână, crimele, spânzurătorile, verbele care cer dativul, ziua când se mănâncă șarlotă de ciocolată, prima pereche de bretele, treizeci-și-treiul spus la doctor, primul dinte scos cu ața și multe altele; toate astea fie că fac parte din insulă, fie transpar pe o altă hartă, oricum, totul te zăpăcește la culme, mai ales că nimic nu stă locului.

Cu siguranță că fiecare are o Țară de Nicăieri foarte diferită de a celorlalți. De pildă, în Țara lui John se afla o lagună peste care zburau păsări flamingo, pe când Michael, pe atunci foarte mic, avea o Țară cu un flamingo deasupra căruia zburau lagune. John locuia